

David Van Reybrouck

David Van Reybrouck werd de afgelopen maanden in zowat alle cultuurkolommen van Vlaamse én Nederlandse kranten en tijdschriften geïnterviewd. Aanleiding daarvoor was het verschijnen van zijn debuutroman *Slagschaduw*, dat erg lovend werd ontvangen.

Bij *deBuren* ging Van Reybrouck in de reeks Homo Universalis in gesprek met Joël De Ceulaer over kunst en wetenschap. Van Reybrouck is in beide terreinen beslagen: hij was jarenlang als wetenschapper verbonden aan de KULeuven, maar koos uiteindelijk volledig voor de literatuur.

"Ik heb er lang over nagedacht, maar het is de beste beslissing van mijn leven gebleken. Ik had al langer een artistieke gevoeligheid, en die beschouwde ik als 'hogere' dan het beoefenen van wetenschap. Ik vind het daarnaast ook niet noodzakelijk om aan een universiteit te werken om als academische intellectueel te fungeren. Universiteiten zijn niet langer het forum waarop de belangrijke meningen verkondigd worden. Ik vind een opiniestuk in *De Morgen* belangrijker dan een wetenschappelijke publicatie. Een groot publiek is belangrijk voor mij - niet vanuit ijdelheid, wel vanuit de idee dat kennis de gemeenschap ten goede moet komen. Ik heb lang getwijfeld over de vraag of ik echt fulltime schrijver moest worden. Ik vroeg mezelf af of de strikt analytische blik van de wetenschapper mijn manier was om in het leven te staan. En het antwoord was nee. Maar ik deed wel graag dat wetenschappelijke werk en ik denk wel dat ik het een beetje kon. Ik ben opgevoed met de idee dat ik mijn talenten moet benutten, dus wilde ik ook mijn schrijftalent ontwikkelen. Het verlangen om met schrijven bezig te zijn was altijd groot, maar ik wist niet of ik het kon."

Literatuur en wetenschap zijn volgens Van Reybrouck twee totaal verschillende werelden.

"Het is bon ton geworden om te zeggen dat een kunstenaar een onderzoeker is en dat wetenschap veel met kunst te maken heeft. De enige verwantschap die ik zie tussen kunst en wetenschap, is dat je met het beste van je creatieve en intellectuele vermogen werkt. Ik voel me persoonlijk meer thuis onder kunstenaars dan onder wetenschappers. In kunstkringen wordt wetenschap meer gewaardeerd - kunstenaars hebben meestal een grote leergierigheid, al durven ze zich vaak wat goedkoop te bedienen van wetenschappelijke oneliners uit *Eos* of *Scientific American*. Maar de nieuwsgierigheid is er toch, terwijl wetenschappers vaak helemaal geen interesse hebben in kunst."